

**ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО
КАФЕДРА ДИТЯЧИХ ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ**

ЗАТВЕРДЖУЮ

Перший проректор з
науково-педагогічної роботи
професор М.Р. Гжегоцький

“ _____ ” _____ 2021 р

**НАВЧАЛЬНА ПРОГРАМА ДИСЦИПЛІНИ
«ДИТЯЧІ ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ»**

підготовки фахівців другого (магістерського) рівня вищої освіти
галузі знань 22 «Охорона здоров'я»
спеціальності 222 «Медицина»

Профільний курс за вибором «Акушерство і гінекологія»

Обговорено та ухвалено
на методичному засіданні кафедри
дитячих інфекційних хвороб
Протокол № _____
від “ _____ ” _____ 2021 р.
Завідувачка кафедри
доц. Литвин Г.О. _____

Затверджено
профільною методичною комісією
з педіатричних дисциплін
Протокол № _____
від “ _____ ” _____ 2021 р.
Голова профільної методичної
комісії проф. Беш Л.В.

Львів 2021 - 2022 н.р.

РОЗРОБНИКИ ПРОГРАМИ:

Литвин Г.О., к.м.н., доцент, завідувачка кафедри дитячих інфекційних хвороб;
(вказати авторів, їхні посади, наукові ступені та вчені звання)

Покровська Т.В., к.м.н., доцент, завучка кафедри дитячих інфекційних хвороб.

РЕЦЕНЗЕНТИ :

завідувач кафедри інфекційних хвороб; д.м.н., професор Зінчук О.Б.
(вказати посади, наукові ступені та вчені звання)

ВСТУП

Програма вивчення навчальної дисципліни

«Дитячі інфекційні хвороби»

відповідно до Стандарту вищої освіти *другого (магістерського) рівня* галузі знань 22 «Охорона здоров'я» спеціальності 222 «Медицина» освітньої програми *магістра медицини*

Опис навчальної дисципліни (анотація)

Навчальна дисципліна «Дитячі інфекційні хвороби»:

а) базується на знаннях, отриманих студентами при вивченні медичної біології, нормальної та патологічної фізіології, нормальної та патологічної анатомії, мікробіології, гістології, фармакології, епідеміології, імунології, педіатрії, пропедевтики дитячих хвороб й інтегрується з цими дисциплінами;

б) закладає основи формування студентами умінь та навичок, які визначаються кінцевими цілями вивчення педіатрії як самостійної дисципліни та можуть бути використані студентами при вивченні педіатрії, дитячих інфекційних хвороб та інших клінічних дисциплін на V та VI курсах та у професійній діяльності.

Структура навчальної дисципліни	Кількість кредитів, годин, з них			Рік навчання семестр	Кількість занять	Вид контролю	
	Всього	Аудиторних					СРС
		Лекцій (годин)	Практ. занять (годин)				
Назва дисципліни: «Дитячі інфекційні хвороби» Змістових модулів 3	2,5 кредита ECTS / 75 год		48	27	6 курс XI / XII семестр	8	залік

Аудиторне навантаження – 64%, СРС – 36%

Предметом вивчення навчальної дисципліни є етіологія, епідеміологія, патогенез, основні клінічні прояви, діагностика, диференціальна діагностика дитячих інфекційних хвороб та основні принципи лікування пацієнтів з інфекційною патологією.

Міждисциплінарні зв'язки: нормальна анатомія, патологічна анатомія, біохімія, патологічна фізіологія, фармакологія, мікробіологія, епідеміологія, педіатрія, хірургія, інфекційні хвороби, неврологія, імунологія.

1. МЕТА ТА ЗАВДАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

1.1. Метою викладання навчальної дисципліни «Дитячі інфекційні хвороби» є: засвоєння теоретичних та практичних знань з етіології, патогенезу, класифікації, клінічних проявів, методів діагностики, лікування та профілактики найбільш поширених неінфекційних та інфекційних хвороб дитячого віку та вмінь клінічного, лабораторного та інструментального обстеження дитини з дотриманням принципів медичної етики та деонтології, набуття студентом професійних вмінь з ведення медичної документації.

Набуття студентом знань та професійних вмінь з диференційної діагностики найбільш поширених неінфекційних та інфекційних хвороб дитячого віку, диспансерного нагляду за здоровими та хворими дітьми в амбулаторних умовах та надання невідкладної допомоги при найбільш поширених невідкладних станах у дітей на основі знань вікових анатомо-фізіологічних особливостей дитячого організму;

Формування здатності використовувати знання, уміння, навички та розуміння для вирішення типових задач діяльності лікаря в галузі охорони здоров'я, сфера застосування яких передбачена визначеними переліками синдромів та симптомів захворювань, невідкладних станів, фізіологічних станів.

1.2. Основними завданнями вивчення дисципліни «Дитячі інфекційні хвороби» є:

– Засвоєння основних теоретичних знань з етіології, епідеміології, патогенезу найбільш поширених інфекційних хвороб дитячого віку, диспансерного нагляду за дітьми, що перенесли інфекційні захворювання в амбулаторних умовах.

– Оволодіння основними практичними навичками та вміннями з діагностики, диференційної діагностики, лікування ускладнених та неускладнених форм перебігу найбільш поширених інфекційних захворювань дитячого віку;

– Оволодіння основними практичними навичками та вміннями з надання допомоги при невідкладних станах у разі виникнення при інфекційних хвороб дитячого віку;

– Оволодіння навичками ведення медичної документації;

– Формування у студентів морально-етичних та деонтологічних якостей

при професійному спілкуванні з хворою дитиною та особами, які здійснюють догляд за дитиною.

1.3 Компетентності та результати навчання, формуванню яких сприяє дисципліна (взаємозв'язок з нормативним змістом підготовки здобувачів вищої освіти, сформульованим у термінах результатів навчання у Стандарті вищої освіти).

Згідно з вимогами Стандарту вищої освіти дисципліна забезпечує набуття студентами *компетентностей*:

- *інтегральні*: здатність застосовувати набуті загальні і фахові компетентності для вирішення складних задач професійної діяльності лікаря та практичних проблем у галузі охорони здоров'я на відповідній посаді, сфера застосування яких передбачена визначеними переліками синдромів та симптомів захворювань, невідкладних станів, фізіологічних станів та захворювань, що потребують особливої тактики ведення пацієнтів; лабораторних та інструментальних досліджень, медичних маніпуляцій; питань трудової, судової та військової експертизи та/або здійснення інновацій.

-*загальні*:

1. Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу.
2. Здатність вчитися і оволодівати сучасними знаннями.
3. Здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях.
4. Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності.
5. Здатність до адаптації та дії в новій ситуації.
6. Здатність приймати обґрунтовані рішення
7. Здатність працювати в команді.
8. Навички міжособистісної взаємодії.
9. Здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово;
10. Здатність спілкуватись іноземною мовою.
11. Навички використання інформаційних і комунікаційних технологій.
12. Визначеність і наполегливість щодо поставлених завдань і взятих обов'язків.
13. Здатність діяти соціально відповідально та свідомо.
14. Прагнення до збереження навколишнього середовища.
15. Здатність діяти на основі етичних міркувань (мотивів).

-*спеціальні (фахові, предметні)*:

1. Навички опитування та клінічного обстеження пацієнта.
2. Здатність до визначення необхідного переліку лабораторних та інструментальних досліджень та оцінки їх результатів.
3. Здатність до встановлення попереднього та клінічного діагнозу захворювання.
4. Здатність до визначення необхідного режиму праці та відпочинку при лікуванні захворювань
5. Здатність до визначення характеру харчування при лікуванні захворювань.

6. Здатність до визначення принципів та характеру лікування захворювань.
7. Здатність до діагностування невідкладних станів.
8. Здатність до визначення тактики надання екстреної медичної допомоги.
9. Навички надання екстреної медичної допомоги
11. Навички виконання медичних маніпуляцій.
13. Здатність до проведення санітарно-гігієнічних та профілактичних заходів.
14. Здатність до планування і проведення профілактичних та протиепідемічних заходів щодо інфекційних хвороб.
17. Здатність до ведення медичної документації.
18. Здатність до проведення епідеміологічних та медико-статистичних досліджень здоров'я населення; обробки державної, соціальної, економічної та медичної інформації;
20. Здатність до проведення аналізу діяльності лікаря, підрозділу, закладу охорони здоров'я, проведення заходів щодо забезпечення якості медичної допомоги і підвищення ефективності використання медичних ресурсів.

Деталізація компетентностей відповідно до дескрипторів НРК у формі «Матриці компетентностей».

Матриця компетентностей

№	Компетентність	Знання	Уміння	Комунікація	Автономія та відповідальність
Інтегральна компетентність					
спроможність розв'язувати складні спеціалізовані задачі та практичні проблеми у галузі професійної діяльності 22 "Охорона здоров'я", що передбачає застосування певних теоретичних знань, практичних навичок та методів відповідного професійного спрямування					
Загальні компетентності					
1.	Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу.	Знати способи аналізу, синтезу та подальшого сучасного навчання	Вміти проводити аналіз інформації, приймати обґрунтовані рішення, вміти придбати сучасні знання	Встановлювати відповідні зв'язки для досягнення цілей.	Нести відповідальність за своєчасне набуття сучасних знань.
2.	Здатність вчитися і	Знати сучасні тенденції	Вміти проводити	Встановлювати відповідні	Нести відповідаль-

	оволодівати сучасними знаннями.	розвитку галузі та аналізувати їх	аналіз професійної інформації, приймати обґрунтовані рішення, набувати сучасні знання	зв'язки для досягнення цілей.	ність за своєчасне набуття сучасних знань.
3.	Здатність застосовувати знання в практичних ситуаціях	Мати спеціалізовані концептуальні знання, набуті у процесі навчання.	Вміти розв'язувати складні задачі і проблеми, які виникають у професійній діяльності.	Зрозуміле і недвозначне донесення власних висновків, знань та пояснень, що їх обґрунтовують, до фахівців та нефахівців.	Відповідати за прийняття рішень у складних умовах
4.	Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності	Мати глибокі знання із структури професійної діяльності.	Вміти здійснювати професійну діяльність, що потребує оновлення та інтеграції знань.	Здатність ефективно формувати комунікаційну стратегію у професійній діяльності	Нести відповідальність за професійний розвиток, здатність до подальшого професійного навчання з високим рівнем автономності.
5.	Здатність до адаптації та дії в новій ситуації.	Знати види та способи адаптації, принципи дії в новій ситуації	Вміти застосувати засоби саморегуляції, вміти пристосовуватися до нових ситуацій (обставин) життя та діяльності.	Встановлювати відповідні зв'язки для досягнення результату.	Нести відповідальність за своєчасне використання методів саморегуляції.
6.	Здатність приймати обґрунтоване рішення.	Знати тактики та стратегії спілкування, закони та способи	Вміти приймати обґрунтоване рішення, обирати	Використовувати стратегії спілкування та навички міжособистісн	Нести відповідальність за вибір та тактику способу

		комунікативної поведінки	способи та стратегії спілкування для забезпечення ефективної командної роботи	ої взаємодії	комунікації
7.	Здатність працювати в команді.	Знати тактики та стратегії спілкування, закони та способи комунікативної поведінки.	Вміти обирати способи та стратегії спілкування для забезпечення ефективної командної роботи	Використовувати стратегії спілкування	Нести відповідальність за вибір та тактику способу комунікації
8.	Навички міжособистісної взаємодії	Знати закони та способи міжособистісної взаємодії	Вміти обирати способи та стратегії спілкування для міжособистісної взаємодії	Використовувати навички міжособистісної взаємодії	Нести відповідальність за вибір та тактику способу комунікації
9.	Здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово.	Мати досконалі знання державної мови	Вміти застосовувати знання державної мови, як усно так і письмово	Використовувати при фаховому та діловому спілкуванні та при підготовці документів державну мову.	Нести відповідальність за вільне володіння державною мовою, за розвиток професійних знань.
10	Здатність спілкуватись іноземною мовою	Мати базові знання іноземної мови	Вміти спілкуватись іноземною мовою.	Використовувати іноземну мову у професійній діяльності	Нести відповідальність, за розвиток професійних знань з використанням іноземної мови.
11	Навички використання інформаційних і комуні-	Мати глибокі знання в галузі інформацій-	Вміти використовувати інформаційні	Використовувати інформаційні та	Нести відповідальність за розвиток професійних

	каційних технологій	них і комунікаційних технологій, що застосовуються у професійній діяльності	та комунікаційні технології у професійній галузі, що потребує оновлення та інтеграції знань.	комунікаційні технології у професійній діяльності	знань та умінь.
12	Визначеність і наполегливість щодо поставлених завдань і взятих обов'язків	Знати обов'язки та шляхи виконання поставлених завдань	Вміти визначити мету та завдання бути наполегливим та сумлінним при виконанні обов'язків	Встановлювати міжособистісні зв'язки для ефективного виконання завдань та обов'язків	Відповідати за якісне виконання поставлених завдань
13	Здатність діяти соціально відповідально та свідомо	Знати свої соціальні та громадські права та обов'язки	Формувати свою громадянську свідомість, вміти діяти відповідно до неї	Здатність донести свою громадську та соціальну позицію	Відповідати за свою громадянську позицію та діяльність
15	Здатність діяти на основі етичних міркувань	Знати основи етики та деонтології	Вміти застосовувати етичні та деонтологічні норми і принципи у професійній діяльності	Здатність донести до пацієнтів, членів їх родин, колег свою професійну позицію	Нести відповідальність щодо виконання етичних та деонтологічних норм і принципів у професійній діяльності
Спеціальні (фахові) компетентност					
Здатність розв'язувати типові та складні спеціалізовані задачі та вирішувати практичні проблеми у професійній діяльності в галузі охорони здоров'я, або у процесі навчання, що передбачає проведення досліджень та/або здійснення інновацій та характеризується комплексністю та невизначеністю умов та вимог.					
1.	Навички опитування та клінічного обстеження пацієнта	Мати спеціалізовані знання про анатомо-фізіологічні особливості дітей різного віку, знати	Вміти провести бесіду з дитиною та/чи її батьками (опікунами), на підставі алгоритмів та	Ефективно формувати комунікаційну стратегію при спілкуванні з пацієнтом та/чи його батьками	Нести відповідальність за якісний збір отриманої інформації на підставі співбесіди,

		методики та стандартні схеми опитування, фізикального обстеження пацієнта різного віку. Знати етапи та методи обстеження психомоторного та фізичного розвитку дитини.	стандартів. Використовувати принципи комунікації з батьками дітей. Використовуючи стандартні методики провести фізикальне обстеження пацієнта. Вміти обстежити психомоторний та фізичний розвиток дитини. Вміти оцінити якість догляду, вигодовування немовлят та харчування дітей. Вміти провести комплексну оцінку стану здоров'я дитини.	(опікунами). Вносити інформацію про стан здоров'я дитини до відповідної медичної документації.	опитування, огляду, пальпації, перкусії органів та систем та за своєчасне оцінювання стану: здоров'я дитини, психомоторного та фізичного розвитку дитини та внутрішньоутробного розвитку плоду та прийняття відповідних заходів.
2.	Здатність до визначення необхідного переліку лабораторних та інструментальних досліджень та оцінки їх результатів.	Мати спеціалізовані знання про дитину, її органи та системи, стандартні методики проведення лабораторних та інструментальних досліджень (за списком 4).	Вміти аналізувати результати лабораторних та інструментальних досліджень та на їх підставі оцінити інформацію щодо діагнозу хворого (за списком 4)	Формувати та донести до пацієнта та/чи його батьків (опікунів), фахівців висновки щодо необхідного переліку лабораторних та інструментальних досліджень (за списком 4).	Нести відповідальність за прийняття рішення щодо оцінювання результатів лабораторних та інструментальних досліджень

3.	Здатність до встановлення попереднього клінічного діагнозу захворювання	Мати спеціалізовані знання про дитину, її органи та системи; знання стандартних методик обстеження; алгоритмів діагностики захворювань; алгоритмів виділення провідних симптомів або синдромів (за списком 1); попередніх та клінічних діагнозів (за списком 2); знання методів лабораторного та інструментального обстеження (за списком 3); знання щодо оцінки стану людини.	Вміти встановити найбільш вірогідний або синдромний діагноз захворювання (за списком 2) шляхом прийняття обґрунтованого рішення, за допомогою співставлення зі стандартами, використовуючи попередні дані анамнезу хворого та дані огляду хворого, на основі провідного клінічного симптому або синдрому, використовуючи знання про людину, її органи та системи, дотримуючись відповідних етичних та юридичних норм,.	На підставі нормативних документів вести медичну документацію щодо пацієнта (карту амбулаторного/стаціонарного хворого тощо)	Дотримуючись етичних та юридичних норм, нести відповідальність за прийняття обґрунтованих рішень і дій щодо правильності встановленого попереднього клінічного діагнозу захворювання
5.	Здатність до визначення характеру харчування дітей при лікуванні інфекційних захворювань	Мати спеціалізовані знання про дитину, її органи та системи, анатомо-фізіологічні та	Вміти визначати характер харчування - на підставі попереднього та клінічного діагнозу,	Формувати та донести до пацієнта та/чи його батьків (опікунів), фахівців висновки щодо	Нести відповідальність за обґрунтованість визначення харчування - при лікуванні

	(гострі кишкові інфекції, гепатит)	вікові особливості; алгоритми та стандартні схеми призначення харчування - при лікуванні захворювань (за списком 2)	характер харчування при лікуванні захворювань (за списком 2)	харчування - при лікуванні захворювань (за списком 2)	захворювання (за списком 2)
6.	Здатність до визначення принципів та характеру лікування захворювань	Мати спеціалізовані знання алгоритмів та стандартних схем лікування захворювань (за списком 2)	Вміти визначити принципи та характер лікування захворювання (за списком 2)	Формувати та донести до пацієнта та/чи його батьків (опікунів), фахівців власні висновки щодо принципів та характеру лікування (за списком 2)	Нести відповідальність за прийняття рішення щодо принципів та характеру лікування захворювання (за списком 2)
7.	Здатність до діагностування невідкладних станів	Мати спеціалізовані знання про людину, її органи та системи, стандартні методики обстеження людини (вдома, на вулиці, у закладі охорони здоров'я) в умовах нестачі інформації.	Вміти, в умовах нестачі інформації, використовувати стандартні методики, шляхом прийняття обґрунтованого рішення оцінити стан дитини та визначити головний клінічний синдром (або чим обумовлена тяжкість стану потерпілого/постраждалого) (за списком 3).	За будь-яких обставин, дотримуючись відповідних етичних та юридичних норм прийняти обґрунтоване рішення щодо оцінки тяжкості стану людини, діагнозу та організації необхідних медичних заходів в залежності від стану дитини; заповнити відповідні медичні документи.	Нести відповідальність за своєчасність та ефективність медичних заходів щодо діагностування невідкладних станів.

8.	Здатність до визначення тактики надання екстреної медичної допомоги	Знати законодавчу базу щодо надання екстреної медичної допомоги, зокрема закон України «Про екстрену медичну допомогу». Мати спеціалізовані знання про невідкладні стани людини; принципи надання екстреної медичної допомоги.	Вміти визначити невідкладні стани (за списком 3); принципи та тактику надання екстреної медичної допомоги; провести організаційні та діагностичні заходи спрямовані на рятування та збереження життя людини.	Обґрунтовано формулювати та довести до пацієнта чи його законного представника необхідність надання невідкладної допомоги та отримати згоду на медичне втручання.	Нести відповідальність за правильність визначення невідкладного стану, ступеню його важкості та тактики надання екстреної медичної допомоги.
9.	Навички надання екстреної медичної допомоги	Мати спеціалізовані знання про будову тіла людини, її органи та системи; алгоритми надання екстреної медичної допомоги при невідкладних станах (за списком 3).	Вміти надавати екстрену медичну допомогу при невідкладному стані людини (за списком 3).	Пояснити необхідність та порядок проведення лікувальних заходів екстреної медичної допомоги.	Нести відповідальність за своєчасність та якість надання екстреної медичної допомоги.
11.	Навички виконання медичних маніпуляцій	Мати спеціалізовані знання про дитину, її органи та системи, анатомо-фізіологічні та вікові особливості; знання алгоритмів виконання	Вміти виконувати медичні маніпуляції (за списком 5).	Обґрунтовано формувати та довести до пацієнта, та/чи його батьків (опікунів), фахівців висновки щодо необхідності проведення медичних мані-	Нести відповідальність за якість виконання медичних маніпуляцій (за списком 5).

		медичних маніпуляцій (за списком 5).		пуляцій (за списком 5)	
14.	Здатність до планування та проведення профілактичних та протиепідемічних заходів щодо інфекційних хвороб	Знати принципи та системи планування та проведення профілактичних та проти-епідемічних заходів щодо інфекційних хвороб в типових умовах та в умовах епідемічного неблагополуччя на підставі результатів аналізу, даних обстеження осередку інфекційних хвороб. Знати методи виявлення та ранньої діагностики інфекційних хвороб, організації первинних протиепідемічних заходів в осередку інфекційних хвороб. Знати профілактичні та протиепідемічні методи організації заходів щодо запобігання	Вміти на підставі епідеміологічного аналізу, використовуючи профілактичні та протиепідемічні методи, планувати заходи для запобігання розповсюдженню інфекційних хвороб (за списком 2) Вміти організувати проведення профілактичних та проти-епідемічних заходів щодо інфекційних хвороб у закладі охорони здоров'я, серед закріпленого населення та у осередках інфекційних хвороб на підставі епідеміологічного аналізу за групами ризику, території ризику, часу та факторів ризику.	Інформувати населення, керівників відповідних установ та підприємств щодо своєчасного проведення профілактичних та протиепідемічних заходів, щеплень, тощо.	Нести відповідальність за якісний аналіз показників інфекційної захворюваності населення, своєчасне проведення відповідних профілактичних та протиепідемічних заходів.

		розповсюджен ня інфекцій- них хвороб.			
17.	Здатність до ведення медичної документації	Знати систему офіційного документообі- гу в роботі лі- каря, включа- ючи сучасні комп'ютерні інформаційні технології	Вміти виз- начати дже- рело та місце знаходження потрібної інформації залежно від її типу; Вміти обробляти інформацію та проводити аналіз отриманої інформації	Отримувати необхідну інформацію з визначеного джерела та на підставі її аналізу формувати відповідні висновки	Нести відповідальніс- ть за повноту та якість аналізу інформації та висновків на підставі її аналізу.
20.	Здатність до проведення аналізу діяльності лікаря, підрозділу, закладу охорони здоров'я, проведення заходів щодо забезпечення якості та безпеки медичної допомоги і підвищення ефективності використання медичних ресурсів	Знати основні показники, що характеризую- ть діяльність закладів/підро- зділь охорони здоров'я; медико- організаційні чинники, що впливають на діяльність лікаря підрозділу, закладу охорони здоров'я; характеристик и якості медичної допомоги; складові поліпшення якості медичної допомоги; основні вимоги до	Вміти розраховувати основні показники діяльності лікаря, підрозділу, закладу охорони здоров'я та оцінювати їх в динаміці. Вміти виявляти дефекти діяльності та причин їх формування. Вміти: • вибирати відповідний уніфікований клінічний протокол щодо надання медичної допомоги, • розробити	Отримувати інформацію з відповідних джерел щодо діяльності лікаря, підрозділу, закладу охорони здоров'я, інформувати відповідних посадових осіб для забезпечення умов щодо надання якісної та безпечної медичної допомоги. Формулювати висновки щодо обґрунтування форми організації надання	Нести відповідальніс- ть за обґрунтованіс- ть рішень щодо поліпшення діяльності лікаря, закладу/підроз- ділу охорони здоров'я; підвищення ефективності використання наявних ресурсів підрозділу, закладу, системи охорони здоров'я

		стандартизації медичної допомоги. Знати ефективність різних форм організації надання медичної допомоги;	загальну схему локального протоколу надання медичної допомоги; • розраховувати показники структури, процесу та результатів діяльності;	медичної допомоги,	
--	--	---	---	--------------------	--

Результати навчання:

Інтегративні кінцеві програмні результати навчання, формуванню яких сприяє навчальна дисципліна:

1. Вміти збирати дані про скарги пацієнта, анамнез хвороби, анамнез життя, проводити та оцінювати результати фізикального обстеження.
2. Оцінювати інформацію щодо діагнозу, застосовуючи стандартну процедуру на підставі результатів лабораторних та інструментальних досліджень.
3. Виділяти провідний клінічний симптом або синдром. Встановлювати найбільш вірогідний або синдромальний діагноз захворювання. Призначати лабораторне та/або інструментальне обстеження хворого. Здійснювати диференціальну діагностику захворювань. Встановлювати попередній та клінічний діагноз.
5. Визначати необхідне лікувальне харчування при лікуванні захворювання.
6. Визначати принципи та характер лікування інфекційних захворювання (в межах навчальної програми).
7. Визначати тактику надання екстреної медичної допомоги на підставі діагнозу, невідкладного стану.
8. Надавати екстрену медичну допомогу на підставі діагнозу невідкладного стану .
11. Виконувати медичні маніпуляції .
13. Планувати заходи для запобігання розповсюдження інфекційних хвороб. Проводити виявлення і ранню діагностику інфекційних захворювань; первинні протиепідемічні заходи в осередку інфекційної хвороби. Виявляти групи ризику, території ризику, час ризику, фактори ризику та здійснювати епідеміологічний аналіз інфекційної захворюваності населення.
16. Готувати річний звіт про особисту виробничу діяльність; вести медичну документацію щодо пацієнта та контингенту населення.
19. Досліджувати обсяги та результативність діяльності лікаря, підрозділу, закладу охорони здоров'я; виявляти дефекти діяльності та причин їх формування. Проводити відбір та використовувати уніфіковані клінічні протоколи щодо надання медичної допомоги, що розроблені на засадах

доказової медицини; розробляти та використовувати локальні протоколи надання медичної допомоги. Проводити контроль якості медичного обслуговування; визначати фактори, що перешкоджають підвищенню якості та безпеки медичної допомоги. Оцінювати собівартість медичних послуг; обґрунтовувати вибір адекватного методу фінансування (оплати) та вибір раціональних форм організації надання медичних послуг. Застосовувати методи економічного аналізу при виборі методів діагностики, профілактики, лікування, реабілітації.

20. Організовувати роботу медичного персоналу; формувати раціональні медичні маршрути пацієнтів; організовувати взаємодію з колегами, організаціями та установами; застосовувати інструменти просування медичних послуг.
21. Формувати цілі та визначати структуру особистої діяльності.
22. Дотримуватися здорового способу життя, користуватися прийомами саморегуляції та самоконтролю
23. Усвідомлювати та керуватися у своїй діяльності громадянськими правами, свободами та обов'язками, підвищувати загальноосвітній культурний рівень.
24. Дотримуватися вимог етики, біоетики та деонтології у своїй фаховій діяльності.
25. Організовувати необхідний рівень індивідуальної безпеки (власної та осіб, про яких піклується) у разі виникнення типових небезпечних ситуацій в індивідуальному полі діяльності.

Результати навчання для дисципліни:

1. Визначати різні клінічні варіанти та ускладнення найбільш поширених інфекційних захворювань дитячого віку;
2. Планувати обстеження хворої дитини та інтерпретувати отримані результати при найбільш поширених інфекційних захворюваннях дитячого віку;
3. Проводити диференціальну діагностику та ставити попередній клінічний діагноз найбільш поширених інфекційних захворювань дитячого віку;
4. Визначати тактику ведення хворого при найбільш поширених інфекційних захворюваннях дитячого віку;
5. Демонструвати вміння ведення медичної документації у клініці дитячих інфекційних хвороб;
6. Ставити діагноз і надавати екстрену допомогу при основних невідкладних станах у клініці дитячих інфекційних хвороб (при шоку (ІТШ, гіповолемічному), комі, алергічних реакціях, асфіксії, набряку мозку, судомному синдромі).

2. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ОБСЯГ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

На вивчення навчальної дисципліни відводиться 2 кредитів ЄКТС / 60годин.
Якщо є необхідність структурувати дисципліну на змістові модулі:

Конкретні цілі:

1. Визначити місце дитячих крапельних інфекцій в структурі інфекційної захворюваності у дітей.
2. Визначити етіологію, особливості епідпроцесу, основні фази патогенезу захворювань.
3. Провести клінічне обстеження хворої дитини, виявити симптоми та синдроми, які характеризують інфекційне захворювання, встановити клінічний діагноз, оцінити тяжкість хвороби, наявність невідкладних станів.
4. Скласти план обстеження, оцінити результати обстеження.
5. Провести диференційну діагностику.
6. Визначити показання до госпіталізації, призначити лікування.
7. Скласти план протиепідемічних заходів у вогнищі інфекції.

Тема 1. Диференційна діагностика та невідкладні стани при грипі та ГРВІ у дітей (грипу, парагрипу, аденовірусної, респіраторно-синцитіальної (РС), риновірусної інфекції, COVID-19). Кашлюк. Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми та ускладнення при вище перелічених інфекціях у дітей. Невідкладні стани, які можуть виникнути при даних хворобах (гіпертермічний синдром, гострий стенозуючий ларинготрахеїт, апное при кашлюку та ін.), надання медичної допомоги при них. Тактика ведення хворих при респіраторних захворюваннях і кашлюку, їх профілактика та імунопрофілактика.

Тема 2. Диференційна діагностика дифтерії мигдаликів, інфекційного мононуклеозу та захворювань, що супроводжуються синдромом гострого тонзиліту у дітей. Клінічні особливості ангін різної етіології (стрептококової, стафілококової, Сімановського-Венсана, вірусної, грибкової). Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми та ускладнення при вище перелічених інфекціях у дітей. Класифікація дифтерії та тонзилітів. Тактика ведення хворих. Невідкладні стани, які можуть виникнути при даних хворобах (гіпертермічний синдром, дифтерійний круп, ІТШ при дифтерії), надання медичної допомоги при них. Профілактика та імунопрофілактика.

Тема 3. Диференційна діагностика інфекцій з синдромом екзантеми. Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми, варіанти перебігу та ускладнення інфекцій з синдромом екзантеми (кір, краснуха, вітряна віспа, скарлатина, псевдотуберкульоз). Диференційна діагностика синдрому екзантеми при різних інфекційних та неінфекційних захворюваннях. Тяжкі атипові форми вітряної віспи. Тактика ведення хворих, організація протиепідемічних заходів у вогнищі інфекції при захворюваннях з синдромом екзантеми. Імунопрофілактика.

Краснуха як TORCH-інфекція. Клініка і профілактика природженої краснухи у дітей.

Конкретні цілі:

1. Визначити місце інфекційних захворювань нервової системи в структурі інфекційної захворюваності у дітей.
2. Визначити етіологію, особливості епідпроцесу, основні фази патогенезу захворювання.
3. Провести клінічне обстеження хворої дитини, виявити симптоми та синдроми, які характеризують інфекційне захворювання, встановити клінічний діагноз, оцінити тяжкість хвороби, наявність невідкладних станів.
4. Скласти план обстеження, оцінити результати обстеження.
5. Провести диференційну діагностику з захворюваннями НС неінфекційного генезу.
6. Визначити показання до госпіталізації, призначити лікування.
7. Скласти план протиепідемічних заходів у вогнищі інфекції.

Тема 4. Диференційна діагностика менінгококової у дітей. Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми та варіанти перебігу менінгококової інфекції. Диференційна діагностика менінгококцемії із захворюваннями, що супроводжуються геморагічною висипкою (геморагічний васкуліт, тромбоцитопенічна пурпура та ін.).

Серозні менінгіти у дітей. Диференційна діагностика серозних і гнійних менінгітів (первинні, вторинні, вірусні, бактеріальні) між собою та з іншими станами. Менінгеальний синдром у клініці інфекційних хвороб. Питання клінічної та лабораторної діагностики нейроінфекцій. Лікворологічна діагностика.

Невідкладні стани при нейроінфекціях: інфекційно-токсичний шок (ІТШ) при менінгококовій інфекції, набряк-набухання головного мозку (ННГМ), церебральна кома.

Тема 5. Диференційна діагностика енцефалітів у дітей, класифікація, клінічні особливості, діагностика, лікування.

Ентеровірусна інфекція, поліомієліт, паротитна інфекція. Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми та варіанти перебігу хвороб. Клінічні форми, діагностика, ускладнення та залишкові явища, лікування, профілактика.

Невідкладні стани: церебральна кома та допомога при цьому стані. Тактика ведення хворих. Профілактика та імунопрофілактика.

Конкретні цілі:

1. Визначити місце гострих кишкових інфекцій та вірусних гепатитів в структурі інфекційної захворюваності у дітей.

2. Визначити етіологію, особливості епідпроцесу, основні фази патогенезу захворювання.
3. Провести клінічне обстеження хворої дитини, виявити симптоми та синдроми, які характеризують інфекційне захворювання, встановити клінічний діагноз, оцінити тяжкість хвороби, наявність невідкладних станів.
4. Скласти план обстеження, оцінити результати обстеження.
5. Провести диференційну діагностику з захворюваннями ШКТ неінфекційного генезу.
6. Визначити показання до госпіталізації, призначити лікування.
7. Скласти план протиепідемічних заходів у вогнищі інфекції.

Тема 6. Диференційна діагностика ГКІ у дітей. Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми та синдроми ГКІ: місцеві (гастрит, ентерит, коліт) та загальні. Клінічні варіанти перебігу шигельозу, сальмонельозу, ешерихіозів, кишкового ієрсиніозу, вірусних діарей у дітей різного віку. Диференційна діагностика ГКІ між собою та із захворюваннями шлунково-кишкового тракту неінфекційного походження, хірургічною патологією. Тактика ведення дітей, хворих на ГКІ (діагностика, показання до госпіталізації, лікування). Протиепідемічні заходи у вогнищі інфекції. Невідкладні стани при ГКІ у дітей (токсикоз, ексикоз, гіповолемічний шок, нейротоксикоз, ІТШ, ГУС) надання медичної допомоги.

Тема 7. Диференційна діагностика та невідкладні стани при вірусних гепатитах (ВГ) у дітей. Етіологічні, епідеміологічні, патогенетичні особливості, провідні клінічні симптоми, дані лабораторних досліджень в залежності від збудника ВГ. Диференційна діагностика типових та атипичних форм ВГ у дітей. Тактика ведення хворого на вірусний гепатит. Протиепідемічні заходи у вогнищі інфекції. Діагностичні маркери гепатитів.

Гостра печінкова недостатність при ВГ у дітей, клінічні симптоми, оцінка ступеня тяжкості та прогнозу перебігу ВГ, враховуючи показники лабораторних досліджень. Тактика ведення хворого на ВГ з синдромом гострої печінкової недостатності. Надання невідкладної допомоги.

Екстрена імунопрофілактика ВГ перед плановими хірургічними втручаннями.

Диференційна діагностика ВГ з іншими паренхіматозними жовтяницями (медикаментозні, токсичні та аутоімунні гепатити, хворобою Жильбера, тропічна малярія, сепсис, ерсиніоз, інфекційний мононуклеоз та ін).

Диференційна діагностика з надпечінковими та підпечінковими жовтяницями.

Тема 8. ВІЛ-інфекція у дітей. Профілактика ВІЛ-інфікування, попередження передачі від матері до дитини, діагностика, лікування ВІЛ-інфікованих дітей.

TORCH – інфекції у дітей. Провідні клінічні симптоми набутих та природжених форм токсоплазмозу, цитомегаловірусної та герпетичної інфекцій. Лабораторна діагностика. Тактика ведення хворих. Профілактика природжених форм.

Імунопрофілактика інфекційних захворювань у дітей. Типи вакцин. Календар профілактичних щеплень. Обов'язкові та рекомендовані щеплення. Протипоказання до вакцинації. Поствакцинальні події, їх діагностика та

лікування. Анафілактичний шок, діагностика та невідкладна допомога.

3. СТРУКТУРА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Тема	Лек-ції	Пр. зан.	СРС	Самостійна робота (види)
Змістовий модуль 1. Дитячі крапельні інфекції				Самостійне обстеження дитини, виявлення характерних симптомів та синдромів інфекційного захворювання, оцінка результатів лабораторних досліджень. Обґрунтування клінічного діагнозу. Призначення терапії. написання мікркрації по хворому. Складання плану протиепідемічних заходів у вогнищі інфекції. Складання таблиць з диференційної діагностики симптомів, окремих ознак, лабораторних показників захворювання (висип, наліт, жовтушність шкіри, випорожнення, показники гемограми, ліквору). Проведення люмбальної пункції на манекені. Підготовка доповіді на заняття по темі самостійної роботи.
Тема 1. Диференційна діагностика та невідкладні стани при грипі та ГРВІ у дітей (грип; парагрип; аденовірусна, респіраторно-синцитіальна (РС), риновірусна інфекції; COVID-19). Кашлюк.		6	3	
Тема 2. Диференційна діагностика дифтерії мигдаликів, інфекційного мононуклеозу та захворювань, що супроводжуються синдромом гострого тонзиліту у дітей.		6	3	
Тема 3. Диференційна діагностика інфекцій з синдромом екзантеми.		6	3	
Змістовий модуль 2. Диференційна діагностика нейроінфекцій у дітей.				
Тема 4. Диференційна діагностика менінгококової інфекції у дітей. Серозні менінгіти у дітей. Невідкладні стани при нейроінфекціях.		6	3	
Тема 5. Диференційна діагностика енцефалітів у дітей. Ентеровірусна інфекція, поліомієліт, паротитна інфекція.		6	3	
Змістовий розділ 3. Диференційна діагностика гострих кишкових інфекцій (ГКІ) та вірусних гепатитів (ВГ) у дітей. Невідкладні стани при ГКІ та ВГ.				
Тема 6. Диференційна діагностика ГКІ у дітей. Невідкладні стани при ГКІ у дітей.		6	3	
Тема 7. Диференційна діагностика та невідкладні стани при вірусних гепатитах (ВГ) у дітей. Гостра печінкова недостатність при ВГ у дітей.		6	3	
Тема 8. ВІЛ-інфекція у дітей. TORCH – інфекції у дітей. Імунопрофілактика інфекційних захворювань у дітей.		6	3	

Тестовий контроль (формат А) по темам занять, вирішення ситуаційних задач			3	
Всього: кредитів ECTS – 2,5; годин – 75;		48	27	

4. ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН ЛЕКЦІЙ

Лекції не передбачені ОПП.

5. ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ.

№ з/п	Назва теми	Кількість годин
1.	Диференційна діагностика та невідкладні стани при грипі та ГРВІ у дітей (грип; парагрип; аденовірусна, респіраторно-синцитіальна (РС), риновірусна інфекції; COVID-19). Кашлюк.	6,0
2.	Диференційна діагностика дифтерії мигдаликів, інфекційного мононуклеозу та захворювань, що супроводжуються синдромом гострого тонзиліту у дітей.	6,0
3.	Диференційна діагностика інфекцій з синдромом екзантеми. Краснуха як TORCH-інфекція. Клініка і профілактика природженої краснухи у дітей.	6,0
4.	Диференційна діагностика менінгококової інфекції у дітей. Серозні менінгіти у дітей.	6,0
5.	Диференційна діагностика енцефалітів у дітей. Ентеровірусна інфекція, поліомієліт, паротитна інфекція.	6,0
6.	Диференційна діагностика ГКІ у дітей. Невідкладні стани при ГКІ у дітей. Діагностика та лікування	6,0
7.	Диференційна діагностика та невідкладні стани при вірусних гепатитах (ВГ) у дітей.	6,0
8.	ВІЛ-інфекція у дітей. Профілактика ВІЛ-інфікування, попередження передачі від матері до дитини, діагностика, лікування ВІЛ-інфікованих дітей. TORCH – інфекції у дітей. Імунопрофілактика інфекційних захворювань у дітей.	6,0
	Всього годин	48

6. ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ

№ з/п	Тема	Кількість годин	Види контролю
1.	Гельмінтози у дітей. Діагностика. Лікування.		Поточний та підсумковий контроль

2.	Хронічний Гепатит В. Діагностика. Лікування.		Поточний та підсумковий контроль
3.	Токсокароз. Клініка. Діагностика. Лікування.	1	
4.	Кашлюк у новонароджених.	1	
5.	Токсоплазмоз. Набутий. Природжений.	1	
6.	Цитомегаловірусна інфекція.	1	
7.	Правець. Клініка. Діагностика. Лікування.	1	
8.	Противірусні препарати, що застосовуються при лікуванні інфекційних хвороб у дітей.	1	
9.	Ботулізм. Особливості клінічних симптомів.	1	
10.	Індивідуальна СРС: курація хворих, написання мікрокурації хворого. Складання таблиць з диференційної діагностики, аналіз клінічних випадків та виступи на клінічних конференціях	9	
11.	Підготовка до практичних занять	9	Поточний контроль на практичних заняттях
	Всього годин	27	

Самостійна робота студента – одна з організаційних форм навчання, що регламентується робочим навчальним планом і виконується студентом самостійно поза межами аудиторних занять. Можливі види самостійної роботи студентів:

1. Підготовка до практичного заняття та вивчення тем, що розглядаються лише в плані самостійної роботи студента, пошук та вивчення додаткової літератури,

2. Створення алгоритмів, структурно-логічних схем, написання рефератів, анотацій, доповідей та презентацій для виступу з повідомленнями на практичних заняттях, чергування в клініці поза межами навчального часу.

Організація самостійної роботи у відділеннях педіатричного стаціонару повинна забезпечуватися викладачами кафедри.

Самостійна робота студентів оцінюється під час поточного контролю теми на відповідному занятті.

7. ІНДИВІДУАЛЬНІ ЗАВДАННЯ (історії хвороб, судово-медичні акти, акти токсикологічних досліджень, курсові та дипломні, магістерські роботи)

Не заплановане робочим навчальним планом на навчальний рік

8. МЕТОДИ НАВЧАННЯ. Необхідно представити систему організації занять, використання інтерактивних методів, навчальні технології, що використовуються для передачі та засвоєння знань, умінь і навичок.

При вивченні дисципліни «Дитячі інфекційні хвороби» використовуються різновиди методів навчання, рекомендовані для вищої школи, а саме:

- за джерелами знань: методів вербальної передачі і слухового сприйняття учбової інформації (пояснення, лекція, бесіда, дискусія); методи наочної передачі і зорового сприйняття учбової інформації (показ і демонстрація слайдів, відеозаписів, вивчення літературних та інших джерел учбової інформації, застосування наочних засобів навчання); методи передачі учбової інформації за допомогою практичних, трудових дій і тактильного її сприйняття (тренувальні завдання та творчі вправи, огляд тематичних хворих, опанування практичних навичок).
- за логікою навчального процесу: аналітичний (визначення загального стану хворого та основних ознак хвороби), синтетичний (з'ясування взаємозв'язку основних ознак захворювань, визначення оптимальних заходів щодо діагностики, лікування та профілактики), їх поєднання – аналітико-синтетичний, а також індуктивний метод, дедуктивний, їх поєднання – традуктивний метод;
- за рівнем самостійної розумової діяльності: проблемний, частково-пошуковий, дослідницький.

Поєднуючи та узагальнюючи наведені вище методи навчання, при вивченні дисципліни доцільно впроваджувати такі методи організації навчальних занять як:

- метод клінічних кейсів,
- проблемно-орієнтований метод,
- метод індивідуальних навчально-дослідних та практичних завдань,
- метод конкурентних груп,
- метод тренінгових технологій,
- метод «ділової гри»,
- метод «мозкового штурму»,
- метод проведення конференцій із застосуванням інтерактивних, міждисциплінарних та інформаційно-комп'ютерних технологій.

Видами навчальної діяльності студента, згідно з Навчальним планом, є лекції, практичні заняття, самостійна робота студентів. Тематичні плани практичних занять та СРС забезпечують реалізацію у навчальному процесі всіх тем, які входять до складу модулів.

Практичні заняття є клінічними, спрямовані на контроль засвоєння теоретичного матеріалу й формування практичних вмінь та навичок, а також уміння аналізувати й застосовувати одержані знання для вирішення практичних завдань, проводяться в дитячих відділеннях клінічних баз кафедри.

□ Кожне заняття розпочинається з тестового контролю з метою оцінки вихідного рівня знань і визначення ступеня готовності студентів до заняття. Викладач визначає мету заняття та створює позитивну пізнавальну мотивацію; відповідає на запитання студентів, які виникли під час СРС за темою заняття.

□ Основний етап заняття полягає у практичній роботі студента біля ліжка хворого. Викладач із студентами здійснюють обхід хворих. Студенти

оглядають хворих дітей, збирають анамнез, обстежують їх, виконують діагностичні маніпуляції тощо. Контроль основного етапу заняття проводиться шляхом оцінки виконання студентом практичних навичок, вміння розв'язувати типові ситуаційні завдання. Викладач обговорює і дає пояснення, підкреслює особливості перебігу захворювання у конкретної дитини, націлює на більш раціональне проведення тієї чи іншої методики обстеження тощо.

Окрім того практичні заняття передбачають:

- планування обстеження хворої дитини;
- інтерпретацію даних лабораторних та інструментальних досліджень;
- проведення диференціальної діагностики найбільш поширених захворювань дитячого віку при типовому або ускладненому їх перебігу;
- визначення попереднього клінічного діагнозу;
- визначення терапевтичної тактики;
- призначення лікувального харчування;
- надання екстреної медичної допомоги;
- вирішення ситуаційних задач;
- відпрацювання практичних навичок на муляжах та біля ліжка хворої дитини;
- ведення медичної документації.

Засвоєння теми контролюється на практичних заняттях відповідно до конкретних цілей: вміння визначати етіологічні та патогенетичні фактори інфекційних захворювань дитячого віку, класифікувати та аналізувати типову клінічну картину, складати план обстеження та аналізувати дані лабораторних та інструментальних обстежень при типовому перебігу захворювання, демонструвати володіння принципами лікування, реабілітації і профілактики захворювань, ставити діагноз і визначати основні невідкладні стани, оцінювати прогноз захворювання, планувати протиепідемічні заходи у вогнищі інфекції, демонструвати володіння морально-деонтологічними принципами медичного фахівця та принципами фахової субординації у педіатрії.

Перелік критеріїв діагностики та лікування хвороб регламентується відповідними протоколами за спеціальностями «педіатрія», «дитячі інфекційні хвороби» та ін. МОЗ України, Наказами МОЗ України «Про удосконалення амбулаторно-поліклінічної допомоги дітям в Україні» (Наказ МОЗ України № 434 від 29.11.2002), «Про удосконалення організації медичної допомоги дітям підліткового віку» (Наказ МОЗ України № 465 від 12.12.2002).

9. МЕТОДИ КОНТРОЛЮ

Розділ має містити викладення змісту та технології оцінювання знань студентів, а саме — перелік усіх видів робіт, що зобов'язаний виконати студент під час проведення поточного, підсумкового контролю, самостійної роботи, індивідуальних завдань та критерії їх оцінювання.

В розділі вказуються:

- Види контролю (поточний і підсумковий)
- Форма підсумкового контролю відповідно до навчального плану (залік, диференційований залік, екзамен)
- Критерії оцінювання

10. ВИДИ КОНТРОЛЮ:

ПОТОЧНИЙ КОНТРОЛЬ результатів навчальної діяльності студентів дисциплін здійснюється з метою перевірки знань, умінь та навичок студентів під час проведення аудиторних (практичних, лабораторних, семінарських) занять, а також для перевірки результатів виконання завдань самостійної роботи.

Завданням поточного контролю є перевірка рівня підготовленості студента до виконання конкретної роботи: засвоєння відповідного навчального матеріалу, набуття знань та сформованості навичок вирішення конкретних питань та ситуацій, умінь самостійно опрацювати тексти, здатності осмислювати сутність змісту матеріалу заняття, сформованості вмінь виконувати необхідні практичні навички і маніпуляції, публічно чи письмово обґрунтовувати власну точку зору, уміння працювати в команді, здатність нести відповідальність за надані рекомендації та прийняті рішення тощо.

Поточний контроль здійснюється на основі комплексного оцінювання діяльності студента та набутих ним компетентностей (знання, уміння, навички тощо), що включає контроль вхідного рівня знань, якість виконання практичної роботи, рівень теоретичної підготовки та результати вихідного контролю рівня знань. Форми проведення поточного контролю визначаються кафедрою і відображаються у навчальній програмі відповідної дисципліни.

Оцінювання поточної навчальної діяльності здійснюється на кожному практичному занятті відповідно до конкретних цілей теми за 4-бальною шкалою з використанням затверджених критеріїв оцінювання для відповідної дисципліни і заноситься в журнал обліку академічної успішності. При цьому враховуються усі види робіт і перелік компетентностей, передбачених програмою навчальної дисципліни та методичною розробкою для вивчення теми. Студент має отримати оцінку з кожної теми.

На всіх практичних заняттях застосовується об'єктивний контроль теоретичної підготовки та засвоєння практичних навичок (стандартизованих за методикою виконання).

- Студент відповідає на 10-15 тестів (тести за темою заняття, формат А)
- Відповідає на стандартизовані запитання, знання яких необхідні для розуміння поточної теми.
- Демонструє знання та вміння практичних навичок відповідно до теми практичного заняття біля ліжка хворого
- Вирішує ситуаційну задачу за темою заняття.
- На заключному етапі заняття для оцінки засвоєння студентом теми йому пропонується дати відповідь на ситуаційні задачі. Викладач підводить підсумки заняття, дає студентам завдання для самостійної роботи, вказує на вузлові питання наступної теми і пропонує список рекомендованої літератури для самостійного опрацювання. Самостійна робота студентів, яка передбачена в темі поряд із аудиторною, оцінюється під час поточного контролю теми на відповідному занятті.

Тривалість одного практичного заняття теми та з урахуванням нормативів тижневого аудиторного навантаження складає 6,0 академічні години.

При оцінюванні знань студентів перевага надається стандартизованим методам контролю: тестування (усне, письмове), структуровані письмові

роботи, робота із стандартною медичною документацією, стандартизований за методикою виконання контроль практичних навичок.

Методи контролю

Теоретичних знань:

- тестування письмове та комп'ютерне (MISA),
- індивідуальне опитування, співбесіда,
- структуровані за змістом письмові роботи.

Практичних навичок та умінь:

- контроль виконання стандартизованих за методикою проведення практичних навичок, передбачених планом практичної підготовки студента з дисципліни;
- аналіз лабораторних та інструментальних досліджень;
- виконання медичних маніпуляцій в педіатрії;
- надання допомоги при невідкладних станах у дітей.

11. ФОРМА ПІДСУМКОВОГО КОНТРОЛЮ УСПІШНОСТІ НАВЧАННЯ (залік).

Семестровий залік – це форма підсумкового контролю, що полягає в оцінці засвоєння студентом навчального матеріалу виключно на підставі результатів виконання ним певних видів робіт на практичних, семінарських або лабораторних заняттях за національною шкалою і шкалою ЄКТС. Підсумковий контроль включає семестровий контроль та атестацію здобувача вищої освіти на відповідність його компетентностей вимогам стандартів вищої освіти. Семестровий залік з дисциплін проводиться після закінчення її вивчення, до початку екзаменаційної сесії.

У випадку, коли студент навчається за індивідуальним навчальним планом, йому, наказом ректора, визначається окремий графік проведення контрольних заходів.

До семестрового підсумкового контролю (семестрового заліку) допускаються студенти, які виконали усі види робіт, завдань, передбачених навчальним планом на семестр з відповідної навчальної дисципліни, відвідали усі, передбачені програмою навчальної дисципліни практичні навчальні заняття та набрали за поточну успішність кількість балів, не меншу за мінімальну. Для студентів, які пропустили аудиторні навчальні заняття дозволяється, з дозволу декана, відпрацювати академічну заборгованість до певного визначеного терміну в межах семестру.

Заліки виставляють викладачі, які проводили практичні, семінарські та інші заняття в навчальній групі. Залік студенти отримують, якщо середній бал з оцінок за поточну успішність впродовж семестру становить не менше «3» (120 балів за 200- бальною шкалою). Запис вноситься у залікову книжку студента та у заліково-екзаменаційну відомість.

Критерії оцінювання. Сукупність знань, умінь, навичок, інших компетентностей, набутих здобувачем вищої освіти у процесі навчання з кожної теми навчальної дисципліни орієнтовно оцінюється за такими критеріями:

- **5/"відмінно"** – студент бездоганно засвоїв теоретичний матеріал теми заняття, демонструє глибокі і всебічні знання відповідної теми, основні

положення наукових першоджерел та рекомендованої літератури, логічно мислить і будує відповідь, вільно використовує набуті теоретичні знання при аналізі практичного матеріалу, висловлює своє ставлення до тих чи інших проблем, демонструє високий рівень засвоєння практичних навичок;

– **4/"добре"** – студент добре засвоїв теоретичний матеріал заняття, володіє основними аспектами з першоджерел та рекомендованої літератури, аргументовано викладає його; володіє практичними навичками, висловлює свої міркування з приводу тих чи інших проблем, але припускається певних неточностей і похибок у логіці викладу теоретичного змісту або при виконанні практичних навичок;

– **3/"задовільно"** – студент в основному опанував теоретичними знаннями навчальної теми, орієнтується в першоджерелах та рекомендованій літературі, але непереконливо відповідає, плутає поняття, додаткові питання викликають у студента невпевненість або відсутність стабільних знань; відповідаючи на запитання практичного характеру, виявляє неточності у 7 знаннях, не вміє оцінювати факти та явища, пов'язувати їх із майбутньою діяльністю, припускається помилок при виконанні практичних навичок;

– **2/"незадовільно"** – студент не опанував навчальний матеріал теми, не знає наукових фактів, визначень, майже не орієнтується в першоджерелах та рекомендованій літературі, відсутнє наукове мислення, практичні навички не сформовані.

Результати поточного контролю (поточна успішність) є показником рівня засвоєння студентами навчальної програми та виконання вимог самостійної роботи студентів. Результати поточного контролю є основною інформацією для визначення оцінки при проведенні заліку.

Контрольні роботи для студентів можуть проводитися у формі тестування; розв'язання практичних завдань; розв'язання практичних ситуацій; демонстрація практичних навичок.

У разі пропуску практичного заняття студент зобов'язаний його відпрацювати у повному обсязі впродовж 2-х тижнів (14 календарних днів) за графіком відпрацювання практичних занять кафедри, але не пізніше останнього дня залікового тижня у відповідному семестрі. Якщо студент пропустив більше, ніж 3 практичні заняття, він має отримати дозвіл на їх відпрацювання у відповідному деканаті. Тривалість і критерії оцінювання знань студентів при відпрацюванні практичного заняття такі ж, як і на відповідному занятті. Відмітку про відпрацювання практичного заняття і оцінку черговий викладач заносить у Журнал обліку відпрацювань практичних занять кафедри (Додаток 2), що є підставою для зарахування заняття у Журналі обліку відвідувань та успішності студентів.

Поточний контроль результатів виконання завдань **самостійної роботи** здійснюється під час поточного контролю теми на відповідному занятті.

Про порядок проведення, зміст і критерії поточного контролю кафедра інформує студентів на першому занятті з дисципліни.

Результати оцінювання роботи студента впродовж семестру є задокументовані у Журналі обліку відвідувань та успішності студентів, а також занесені до заліково-екзаменаційної відомості, навчальної картки студента, залікової книжки студента. Виконані студентами впродовж семестру

контрольні, індивідуальні завдання зберігаються на кафедрі 1 рік.

12. СХЕМА НАРАХУВАННЯ ТА РОЗПОДІЛ БАЛІВ, ЯКІ ОТРИМУЮТЬ СТУДЕНТИ:

Для дисциплін формою підсумкового контролю яких є залік:

Максимальна кількість балів, яку може набрати студент за поточну навчальну діяльність при вивченні дисципліни становить 200 балів.

Мінімальна кількість балів, яку повинен набрати студент за поточну навчальну діяльність для зарахування дисципліни становить 120 балів.

Розрахунок кількості балів проводиться на підставі отриманих студентом оцінок за 4-ри бальною (національною) шкалою під час вивчення дисципліни, шляхом обчислення середнього арифметичного (СА), округленого до двох знаків після коми. Отримана величина конвертується у бали за багатобальною шкалою таким чином:

$$x = \frac{CA \times 200}{5}$$

Для зручності наведено таблицю перерахунку за 200-бальною шкалою:

Перерахунок середньої оцінки за поточну діяльність у багатобальну шкалу для дисциплін, що завершуються заліком

4-бальна шкала	200-бальна шкала	4-бальна шкала	200-бальна шкала	4-бальна шкала	200-бальна шкала	4-бальна шкала	200-бальна шкала
5	200	4.45	178	3.92	157	3.37	135
4.97	199	4.42	177	3.89	156	3.35	134
4.95	198	4.4	176	3.87	155	3.32	133
4.92	197	4.37	175	3.84	154	3.3	132
4.9	196	4.35	174	3.82	153	3.27	131
4.87	195	4.32	173	3.79	152	3.25	130
4.85	194	4.3	172	3.77	151	3.22	129
4.82	193	4.27	171	3.74	150	3.2	128
4.8	192	4.24	170	3.72	149	3.17	127
4.77	191	4.22	169	3.7	148	3.15	126
4.75	190	4.19	168	3.67	147	3.12	125
4.72	189	4.17	167	3.65	146	3.1	124
4.7	188	4.14	166	3.62	145	3.07	123
4.67	187	4.12	165	3.57	143	3.02	121
4.65	186	4.09	164	3.55	142	3	120
4.62	185	4.07	163	3.52	141	Менше 3	Недостатньо
4.6	184	4.04	162	3.5	140		
4.57	183	4.02	161	3.47	139		
4.52	181	3.99	160	3.45	138		
4.5	180	3.97	159	3.42	137		
4.47	179	3.94	158	3.4	136		

Бали з дисципліни незалежно конвертуються як в шкалу ECTS, так і в 4-

бальну (національну) шкалу. Бали шкали ECTS у 4-бальну шкалу не конвертуються і навпаки.

Бали студентів, набраних з дисципліни ранжуються за шкалою ECTS таким чином:

Оцінка ECTS	Статистичний показник
A	Найкращі 10 % студентів
B	Наступні 25 % студентів
C	Наступні 30 % студентів
D	Наступні 25 % студентів
E	Останні 10 % студентів

Ранжування з присвоєнням оцінок „А”, „В”, „С”, „D”, „Е” проводиться для студентів даного курсу, які навчаються за однією спеціальністю і успішно завершили вивчення дисципліни. Студенти, які одержали оцінки FX, F («2») не вносяться до списку студентів, що ранжуються. Студенти з оцінкою FX після перескладання автоматично отримують бал „Е”.

Оцінка дисциплін, формою підсумкового контролю яких є залік, базується на результатах оцінювання поточної навчальної діяльності та виражається за двобальною шкалою: «зараховано» або «не зараховано». Для зарахування дисципліни студент має отримати за поточну навчальну діяльність не менше, ніж 60% від максимальної суми балів (для 200-бальної шкали – не менше 120 балів). Бали та оцінку («зараховано» або «не зараховано») викладач вносить у заліково-екзаменаційну відомість та у залікову книжку студента (за винятком оцінки «не зараховано»). Бали з дисципліни конвертуються в шкалу ECTS (див. таблицю). Оцінку F (незадовільно з обов’язковим повторним курсом) на заліку отримують студенти, які відвідали усі аудиторні заняття з дисципліни, але не набрали мінімальну кількість балів за поточну навчальну діяльність. Такі студенти отримують оцінку «не зараховано» і не допускаються до складання екзаменаційної сесії.

Бали з дисципліни для студентів, які успішно виконали програму, конвертуються у традиційну 4-ри бальну шкалу за абсолютними критеріями, які наведено нижче у таблиці:

Бали з дисципліни	Оцінка за 4-ри бальною шкалою
Від 170 до 200 балів	5
Від 140 до 169 балів	4
Від 139 балів до мінімальної кількості балів, яку повинен набрати студент	3
Нижче мінімальної кількості балів, яку повинен набрати студент	2

Оцінка ECTS у традиційну шкалу не конвертується, оскільки шкала ECTS

та чотирибальна шкала незалежні.

Об'єктивність оцінювання навчальної діяльності студентів перевіряється статистичними методами (коефіцієнт кореляції між оцінкою ECTS та оцінкою за національною шкалою).

13. МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ (навчальний контент(конспект або розширений план лекцій), плани практичних (семінарських занять, завдання для лабораторних робіт, самостійної роботи, питання, задачі або кейси для поточного та підсумкового контролю знань і вмінь студентів, комплексної контрольної роботи, післятестатійного моніторингу набутих знань і вмінь з навчальної дисципліни).

Методичне забезпечення мають всі види навчальної діяльності: лекції, практичні заняття, самостійна робота студентів.

Методичне забезпечення лекційного курсу:

1. Тези лекцій.
2. Методичні розробки лекцій.
3. Презентації лекцій.
4. Відеофільми та навчальні кінофільми з тематики лекції.

Методичне забезпечення практичних занять:

1. Методичні розробки практичних занять для викладачів.
2. Методичні вказівки до практичних занять для студентів.
3. Варіанти тестових питань та завдань для перевірки вихідного рівня знань з кожної теми.
4. Варіанти ситуаційних завдань для перевірки засвоєння тем.
5. Варіанти завдань (теоретичних та практичних) для підсумкового контролю.
6. Інструкції по роботі з фантомами та муляжами з відпрацювання практичних навичок.

Методичне забезпечення самостійної роботи студентів:

1. Методичні вказівки для передаудиторної підготовки до практичних занять.
2. Робочий зошит для передаудиторної підготовки.
3. Методичні інструкції з виконання практичних навичок.
4. Варіанти завдань для самостійної роботи студентів.

Для діагностики успішності навчання застосовуються наступні засоби:

1. Тестові завдання формату А
2. Практичні завдання для перевірки опанування практичними навичками
3. Ситуаційні завдання.

Розробка питань тест-контролю, структурованих ситуаційних задач та практичних завдань, що використовуються для діагностики успішності навчання, має базуватись на переліку питань і практичних навичок, які повинен засвоїти студент при вивченні відповідно до дисципліни «Дитячі інфекційні хвороби». Комплекти практичних завдань формуються з переліку практичних навичок, якими має опанувати студент під час вивчення дисципліни, що являють собою стандартизовані за методикою виконання практичні роботи.

14. Рекомендована література

Основна (Базова)

1. Інфекційні хвороби в дітей: підручник / С.О. Крамарьов, О.Б. Надрага, Л.В. Пипа та ін. ; за ред. С.О. Крамарьова, О.Б. Надраги. — 2-е вид., випр. — К.: ВСВ «Медицина».— 2016.— 392с.+ 14с. кольор. вкл.
2. Інфекційні хвороби у дітей: підручник (ВНЗ IV р. а.) / Л.І. Чернишова, А.П. Волоха, А.В. Бондаренко та ін.; за ред. Л.І. Чернишової. — 2-е вид., випр. — Київ. — Медицина. - 2017. — 1022 с.
3. Атлас дитячих інфекційних хвороб. Червона Книга = Red Book Atlas of Pediatric Infectious Diseases / Керол Дж. Бейкер; переклад 3-го англ. видання (за редакцією проф. С.О. Крамарьова). — Дві мови. — Київ. — Медицина. - 2019. — 744 с.
4. Атлас інфекційних хвороб [М.А. Андрейчин, В.С. Копча, С.О. Крамарьов та ін.]; за ред. М.А. Андрейчина.— 3-тє вид., випр. і допов.— Львів: Магнолія, 2019.— 296 с.
5. Інфекційні хвороби в дітей: підручник за ред. проф. С.О.Крамарьова, проф. О.Б.Надраги. — Київ. : ВСВ “Медицина”. - 2010. - 392 с.
6. Імунопрофілактика інфекційних хвороб: навчально-методичний посібник / Л.І. Чернишова, Ф.І. Лапій, А.П. Волоха та ін. — 2-е видання. — Київ. — Медицина. - 2019. — 320 с.
7. Мостюк А.І., Марієвський В.Ф., Прокопів О.В. Дифтерія : Монографія. Львів : Світ, 1996.— 208 с.
8. Невідкладна інфектологія: навчальний посібник (ВНЗ III—IV р. а.) / В.М. Козько, А.В. Бондаренко, Г.О. Соломенник та ін.; за ред. В.М. Козька. — 2-е вид. — Київ. — Медицина. - 2018. — 120 с.
9. Учайкин В.Ф., Нисевич Н.И., Шамшева О.В. «Инфекционные болезни и вакцинопрофилактика у детей». Учебник для ВУЗов / М.:ГЭОТАР, Медиа, 2007.- 688 с.
10. Nelson textbook 21th Edition by Robert M. Kliegman, MD, Richard E. Behrman, MD, Hal B. Jenson, MD and Bonita F. Stanton, MD. Видавництво: SAUNDERS. 2019. — 4264 p.
11. Наказ МОЗ України від 09.07.2004 №354 “Про затвердження Протоколів діагностики та лікування інфекційних хвороб у дітей”.
12. Наказ МОЗ України від 31.08.2004 №437 “Про затвердження клінічних Протоколів надання медичної допомоги при невідкладних станах у дітей на шпитальному і дошпитальному етапах”.
13. Наказ МОЗ України від 16.07.2014 № 499 “Про затвердження та впровадження медико-технологічних документів зі стандартизації медичної допомоги при грипі та гострих респіраторних інфекціях”
14. Протокол лікування менінгококцемії у дітей: наказ МОЗ України № 737 від 12 жовтня 2009 р. / Міністерство охорони здоров'я України. — К. : МОЗ України, 2009. — 17 с.
15. Наказ МОЗ України від 10.12.2007 N 803 “Про внесення змін до наказу МОЗ від 09.07.04 N 354”.
16. Наказ МОЗ України від 23.04.2019 № 958 "Про внесення змін до Календаря профілактичних щеплень в Україні"

17. Наказ МОЗ України від 18.05.2018 № 947 "Про внесення змін до Календаря профілактичних щеплень в Україні"
18. Наказ МОЗ України від 25.10.2019 р. № 2164 "Про введення в дію Рішення оперативного штабу Міністерства охорони здоров'я України з реагування на ситуації з поширення інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом вакцинації"
19. Лекційний матеріал кафедри.
20. Методичні рекомендації кафедри.

Допоміжна

1. Возіанова Ж.І. Інфекційні і паразитарні хвороби. – Київ: „Здоров'я”, 2008–Т.1.–854 с.
2. Возіанова Ж.І. Інфекційні і паразитарні хвороби.–Київ:„Здоров'я”, 2008–Т.2.–656 с.
3. Возіанова Ж.І. Інфекційні і паразитарні хвороби. – Київ: „Здоров'я”, 2002.–Т.3.–902 с.
4. Інфекційні хвороби /за ред. Тітова М.Б.–Київ: „Вища школа”, 1995.–566 с.
5. Інфекційні хвороби. Підручник для студентів вищих медичних навчальних закладів IV рівня акредитації / Голубовська О.А, Герасун Б.А., Зінчук О.М. та інші / За ред. О.А. Голубовської. – К.: ВСВ “Медицина”, 2018. – 688 с.
6. Дзюблик І. В., Вороненко С. Г., Міроненко А. П., Виноград Н. О. Діагностика, лікування та профілактика грипу.-Київ: Мед книга.-2011.-190 с.
7. Дуда О.К. Герпетична та герпесвірусна інфекція. Навчальний посібник для лікарів.// Дуда О.К., Краснов М.І., Козько В.М. – Київ: НМАПО, 2015. – 96 с.
8. Якобисяк М. Імунологія / Пер. з польської за ред. проф. В.В.Чоп'як. – Вінниця: НОВА КНИГА, 2014. – 672с.: